

POSTANOWIENIE

Dnia 19 marca 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z wniosku K. B.

przy uczestnictwie W. U.

o podział majątku,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 marca 2008 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania

od postanowienia Sądu Okręgowego w S. z dnia 12 kwietnia 2007 r., sygn. akt II Ca (...),

odrzuca skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

W skardze kasacyjnej uczestniczki postępowania W. U. od postanowienia Sądu Okręgowego w S. z dnia 12 kwietnia 2007 r. oddalającego apelację uczestniczki od postanowienia Sądu pierwszej instancji dokonującego podziału majątku wspólnego byłych małżonków K. B. i W. U. - opartej wyłącznie na zarzucie naruszenia art. 328 § 2 w zw. z art. 391 k.p.c. - jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., podnosząc, że oczywiście uzasadniony jest kasacyjny zarzut naruszenia art. 328 § 2 w zw. z art. 391 k.p.c., uniemożliwiający przeprowadzenie kontroli kasacyjnej, gdyż część motywacyjna uzasadnienia orzeczenia Sądu II instancji nie zawiera odniesienia się do treści podnoszonego przez uczestniczkę w apelacji zarzutu nie rozważenia w treści zaskarżonego orzeczenia istniejącego od wielu lat między stronami postępowania konfliktu na tle majątkowym, co w oczywisty sposób stało na przeszkodzie, aby strony

doszły w tym zakresie do jakiegokolwiek porozumienia, a tym bardziej, aby wspólnie sporządzili dokument o rażąco niekorzystnej dla uczestniczki treści.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, jeżeli strona, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje na to, że skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), przewidziane w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. wymaganie konstrukcyjne skargi kasacyjnej jest spełnione tylko wtedy, jeżeli skarżący wskaże, że zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa, widocznym *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy. Chodzi zatem o wskazanie szczególnego, kwalifikowanego przypadku naruszenia prawa przez Sąd drugiej instancji, nie do zaakceptowania w praworządnym państwie (porównaj między innymi orzeczenia z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49 i z dnia 16 września 2003 r. IV CZ 100/03, nie publ.).

Analiza uzasadnienia wniosku uczestniczki o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, opartego na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., pozwala stwierdzić, że nie spełnia on powyższych wymogów. Skarżąca bowiem nie powołuje się na żadne szczególne, kwalifikowane fakty naruszenia prawa przez Sąd drugiej instancji, a jedynie na kasacyjny zarzut naruszenia art. 328 § 2 w zw. z art. 391 k.p.c. uzasadniony w sposób, który nie daje żadnych podstaw do twierdzenia o oczywistości naruszenia prawa ani oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Uznając zatem, że skarga kasacyjna nie spełnia wymagań art. 398⁴ § 1 pkt 3 w zw. z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. odrzucił skargę.